

ခွေးကလေး အိုလီ ရဲ့

မဟာစွန့်စားခန်း

လင်းလက်ကြယ်စင်

မြန်မာပြန်ဆိုသည်

myooe.com

Lost in the Snow

Linda Jennings

Illustrated by Alison Edgson

ခွေးကလေး အိုလီ ရဲ့

မဟာစွန့်စားခန်း

လင်းလက်ကြယ်စင်

မြန်မာပြန်ဆိုသည်

LLKS0014

1,500.00 KS

mgyoe.com

မွေးကလေးအိုလီရဲ့ မဟာစွန့်စားခန်း၊ လင်းလက်ကြယ်စင်
စာအုပ်မှာ ၂၄ မျက်နှာ၊ ၁၈.၅ စင်တီ x ၂၅.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကမ္ဘာ့ ဘိလ္လင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - အိဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ဘဂ္ဂလှ၊ မိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၉၊ ဗေဖော်ဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၁၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ခွေးကလေး အိုလီရဲ့
မဟာစွန့်စားခန်း

Lost in the Snow

Linda Jennings

လင်းလက်ကြယ်စင်

မြန်မာပြန်ဆိုသည်

ပထမကြိမ်၊ ၂၀၁၅

mgyc.com

mgyc.com

mgyoe.com

Lost in the Snow

Linda Jennings
illustrated by Alison Edgson

ခွေးကလေး **အိုလီ** ရဲ့

မဟာစွန့်စားခန်း

လင်းလက်ကြယ်စင်
မြန်မာပြန်ဆိုသည်

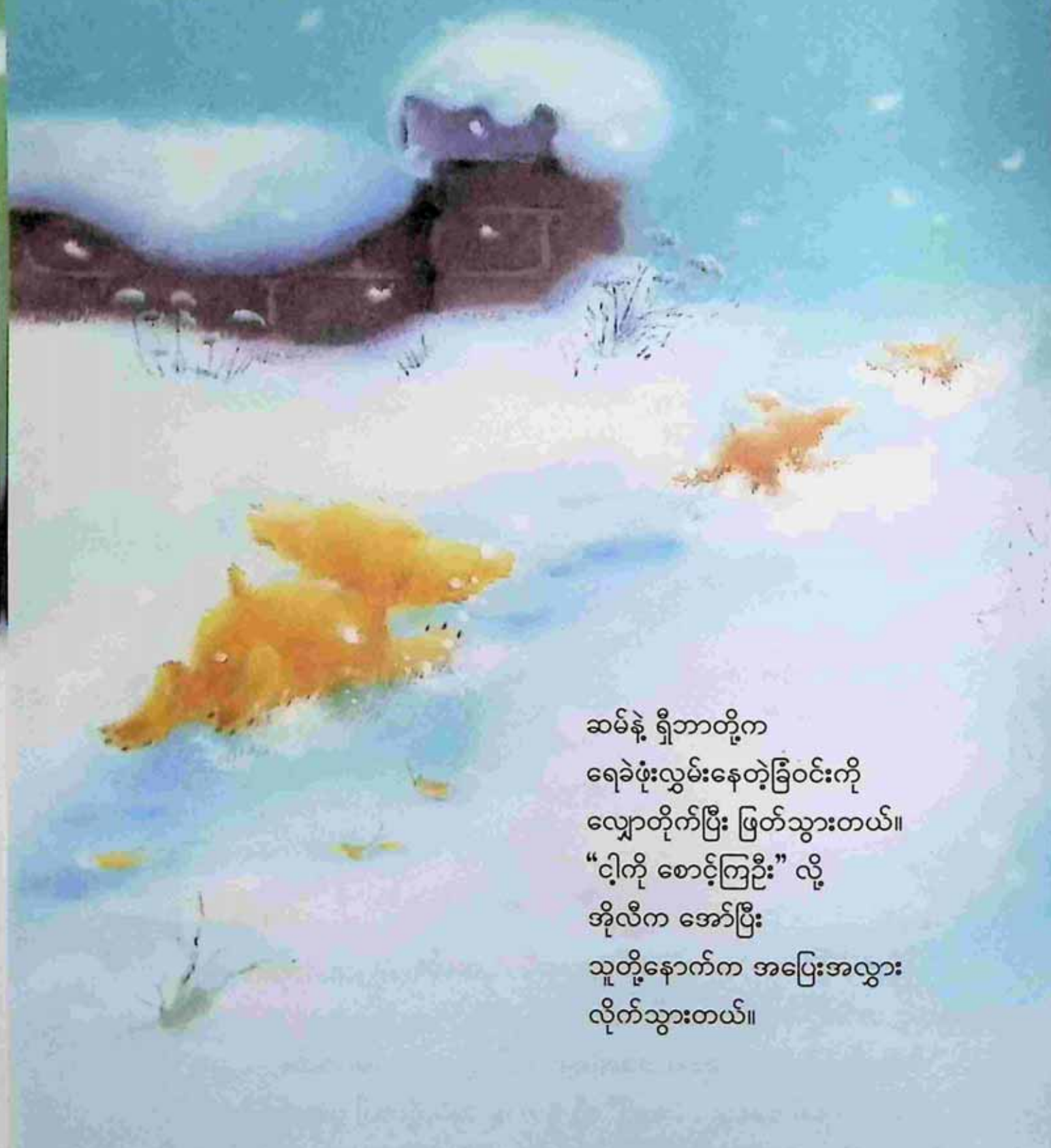
mgyoe.com

ခွေးကလေးအိုလီဟာ ဂိုဒေါင်တံခါးကနေ ခေါင်းပြုကြည့်တယ်။
 အေးပြီး စိုစွတ်တဲ့ အရာတစ်ခုက သူ့နှာခေါင်းထဲကို ဝင်လာတယ်။
 “ဒီဖြူဖြူတွေက ဘာတွေလဲ မေမေ” လို့ သူက အသံစူးစူးလေးနဲ့ မေးလိုက်တယ်။
 “အဲဒါကို သားတို့ စားလို့ရလား”
 “အဲဒါ နှင်းတွေပေါ့ အိုလီ” လို့ သူ့မေမေက ရယ်ရင်း ဖြေတယ်။

“နှင်းတွေက ဆောင်းရာသီမှာ မိုးရွာသလို ကျတယ်။
 ပြီးတော့ သားတို့ စားလို့မရဘူး”
 “ဒါဆိုရင် နှင်းထဲမှာရော ကစားလို့ရမလား” လို့ သူက မေးတယ်။
 “ကစားပါရစေ မေမေ . . . နော်” လို့ ရှိဘာနဲ့ ဆမ်တို့ကပါ ပူဆာကြတယ်။
 “ကစားပါ။ ကစားကြ။ ဒါပေမဲ့ ဝေးဝေးမသွားနဲ့နော်” လို့ မေမေက ပြောတယ်။

ဆမ်နဲ့ ရှိဘာတို့က
ရေခဲဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ခြံဝင်းကို
လျှောတိုက်ပြီး ဖြတ်သွားတယ်။
“ငါ့ကို စောင့်ကြည့်” လို့
အိုလီက အော်ပြီး
သူတို့နောက်က အပြေးအလွှား
လိုက်သွားတယ်။

ခွေးကလေးတွေ ကွင်းထဲကို ရောက်တော့
သူတို့ ပြေးတာကို ရပ်ပြီး ငေးကြည့်ကြတယ်။
နေရာတိုင်းမှာ နှင်းတွေ ရှိတယ်။
“ကစားကြမယ်ဟေ့” လို့ အိုလီက အော်လိုက်တယ်။

ခွေးကလေးတွေဟာ လိုက်ကြပြေးကြ၊
နှင်းတွေကို တူးဆွကြ၊ ပျံ့ဝဲဆင်းသက်လာတဲ့
နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်တွေအောက်မှာ
လူးလို့မ့်ကြနဲ့ ကစားကြတယ်။ ရုတ်တရက်...

သူတို့ရှေ့ကို မျက်နှာစိမ်းစိမ်းတစ်ခု
ဘွားခနဲ ပေါ်လာတယ်။
ပါးစပ်ပြပြ၊ မျက်လုံးကြီးကြီးနဲ့ မျက်နှာတစ်ခု၊
ပြီးတော့ ဟောင်သံ ကျယ်ကျယ်ရောပေါ့။

ခွေးကလေးတွေဟာ ခဏလောက်တော့
ကြောက်ကြောက်နဲ့ ငြိမ်သက်သွားကြတယ်။

“ပြေး...” လို့ ရှိဘာက အော်လိုက်တယ်။

တဖွဲဖွဲကျနေတဲ့ နှင်းပွင့်တွေအောက်မှာ
 ခွေးကလေးတွေ ထွက်ပြေးကြတယ်။
 အိုလီရဲ့ခြေထောက်တွေဟာ
 ပြေးရင်းပြေးရင်းနဲ့ ခြေကုပ်မိအောင်
 တွယ်လိုက်၊ ချော်ထွက်သွားလိုက် ဖြစ်နေတယ်။
 နောက်ဆုံး ခွေးဟောင်သံ
 တဖြည်းဖြည်း တိုးသွားပြီး
 အရာအားလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားတဲ့
 အချိန်အထိ သူ ပြေးခဲ့တယ်။
 ဒါပေမဲ့ ရှိဘာနဲ့ ဆမ်တို့က ဘယ်မှာလဲ။
 ခြံဝင်းနဲ့ ဝိုဒေါင်ကရော ဘယ်မှာလဲ။

“အို... မဖြစ်ဘူး” လို့ အိုလီက တအီအီ ညည်းလိုက်တယ်။
“ငါတော့ လမ်းပျောက်နေပြီ”

